

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Ing. Viery Horčicové a soudců Mgr. Kamila Tojnera a Mgr. Jiřího Lifky v právní věci žalobkyně: **I. N.**, bytem B., P., zast. JUDr. Petrem Adámkem, advokátem, sídlem Jeseniova 837/10, Praha 3, proti žalovanému: **Ministerstvo vnitra, Komise pro rozhodování ve věcech pobytu cizinců**, sídlem nám. Hrdinů 3, Praha 4, za účasti: **R. N.**, bytem B., P., zast. JUDr. Petrem Adámkem, advokátem, sídlem Jeseniova 837/10, Praha 10, o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 18. 9. 2013, č. j. MV-16035-3/SO/sen-2013,

t a k t o :

- I. Žaloba **s e z a m í t á .**
- II. Žádný z účastníků **n e m á** právo na náhradu nákladů řízení.
- III. Osoba zúčastněná na řízení **n e m á** právo na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d ě n í :

Žalobkyně se domáhá zrušení v záhlaví uvedeného rozhodnutí, jímž bylo zamítnuto její odvolání proti rozhodnutí Ministerstva vnitra, odboru azylové a migrační politiky (dále jen „správní orgán I. stupně“) ze dne 27.12.2012, č. j. OAM-1905-29/PP-2012. Tímto rozhodnutím byla podle § 87e odst. 1 písm. c) zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců (dále jen „zákon o pobytu cizinců“) zamítnuta žádost žalobkyně o povolení k přechodnému pobytu.

Žalobkyně uvádí, že správní orgán I. stupně nepostupoval v souladu se správním řádem a zákonem o pobytu cizinců, čímž zkrátil žalobkyni a zúčastněnou osobu (dále též „manžel žalobkyně“) na jejich právech, dále nesprávně hodnotil hmotně právní skutečnosti,

na základě kterých žalobkyně požádala o přechodný pobyt. Žalovaný prvostupňové rozhodnutí potvrdil, aniž by se zabýval otázkou, zda předchozí řízení netrpělo vadou zákonného procesního postupu správním orgánem I. stupně a opatření dostatku podkladů pro rozhodnutí. Žalovaný nadto ve věci rozhodl, aniž by dal žalobkyni možnost vyjádřit se k podkladům rozhodnutí a doplnit je.

Žalobkyně se neztotožňuje se závěrem žalovaného, že se dopustila obcházení zákona ve smyslu § 87 odst. 1 písm. c) zákona o pobytu cizinců tím, že účelově uzavřela manželství s cílem získat povolení k přechodnému pobytu na území České republiky. V žalobě žalobkyně výslovně uvedla, že manželství uzavřela účelově, mimo jiné s cílem požádat o přechodný pobyt, avšak tím se nedopustila obcházení zákona. Každé manželství je totiž uzavíráno účelově, neboť muž a žena, kteří společně žijí, se prostřednictvím jeho uzavření snaží svůj vztah zformalizovat. Uzavřené manželství dává oběma stranám právní jistotu a pocit uznání jejich vztahu ze strany společnosti a práva. To by měla Česká republika jako křesťanská země ctít. Žalobkyně si tedy svého manžela vzala, aby mohli společně žít a využívat práv, která jim z tohoto svazku plynou. Ve správním řízení nebylo prokázáno, že by získání pobytového oprávnění žalobkyně bylo jediným cílem uzavření manželství, a tedy se o účelově uzavřené manželství nejedná.

Žalovaný navrhl, aby soud žalobu zamítl, přičemž primárně odkázal na odůvodnění napadeného rozhodnutí. Správní orgán I. stupně po posouzení veškerých shromážděných důkazů, zejména protokolů z výsledků žalobkyně a jejího manžela a zprávy o výsledku místního šetření, dospěl k závěru, že jedním z hlavních cílů uzavření manželství bylo účelové nastolení stavu, který umožní žalobkyni úspěšně žádat o pobytové oprávnění na území České republiky. Žalovaný je přesvědčen, že výslech žalobkyně a jejího manžela proběhl řádně, byly jim kladeny jednoduché otázky, jimž rozuměli, a byli řádně poučeni o svých právech, což stvrdili svým podpisem. Rozdíly v jejich odpovědích byly přitom zcela zásadní, a to například v odpovědi na otázky, kdy spolu začali žít, zda žalobkyně svého manžela navštívila v zaměstnání, kdo je oddával a kdo financuje domácnost. Žalovaný má za to, že ve funkčním manželském svazku by o sobě manželé měli znát základní informace na základě společných prožitků. Rozpory ve výpovědích žalobkyně a jejího manžela byly takového charakteru, že na základě nich lze zpochybnit, že spolu vedou faktický rodinný život.

Ze správního spisu soud zjistil následující, pro rozhodnutí ve věci podstatné skutečnosti.

Dne 15.2.2012 podala žalobkyně žádost o povolení k přechodnému pobytu pro rodinného příslušníka občana Evropské unie, přičemž doložila oddací list, dle něž se zúčastněnou osobou uzavřela dne 14.12.2011 manželství.

Dne 2.4.2012 vykonala cizinecká policie v místě bydliště žalobkyně pobytovou kontrolu. Zjistila, že poštovní schránka bytu je označena jménem N. V bytě byla zastižena pouze třetí osoba, která uvedla, že zde bydlí společně s žalobkyní a jejím manželem, od nichž si pronajímá jeden pokoj. Uvedla, že manželé se vracejí domů až ve večerních hodinách. Sousedé potvrdili, že manželé spolu v bytě žijí. Pobytová kontrola byla vykonána opětovně dne 11.6.2012, kdy byla v bytě zastižena pouze žalobkyně. Ta dle protokolu o kontrole uvedla, že se její manžel nachází v zahraničí a zpět se vrátí v sobotu. Během kontroly bylo nahlédnuto do bytu, kde se nacházely dámské i pánské potřeby, oblečení a manželská postel. V ložnici byly umístěny společné fotografie.

Dne 27.7.2012 provedl správní orgán I. stupně odděleně výslech žalobkyně i jejího manžela. Oba byli řádně poučeni o svých právech a povinnostech při výslechu, což stvrdili svými podpisy. Dne 10.10.2012 byly výslechy žalobkyně a jejího manžela provedeny opětovně, přičemž byli opět oba poučeni o svých právech a povinnostech.

Dne 23.10.2012 správní orgán I. stupně žalobkyni vyrozuměl, že se může ve lhůtě sedmi dnů od doručení výzvy vyjádřit k podkladům rozhodnutí. Tohoto práva žalobkyně využila v podání doručeném správnímu orgánu I. stupně dne 21.11.2012, kde uvedla, že jí nebyl doručen protokol z výslechu provedeného dne 27.7.2012 a nebyla poučena, že o to může požádat. Dále žalobkyně uvedla, že při pobytové kontrole dne 7.6.2012 nesdělila prap. Josefu Petřekovi, že je její manžel v zahraničí, nýbrž že je u maminky, odkud se vrátí až v sobotu.

Rozhodnutím ze dne 27.12.2012 správní orgán I. stupně žádost žalobkyně podle § 87e odst. 1 písm. c) zákona o pobytu cizinců zamítl, neboť dospěl k závěru, že manželství žalobkyně bylo uzavřeno účelově, jelikož mezi manžely fakticky není trvalá rodinná vazba. Skutečnost, že manželství bylo uzavřeno jen za účelem získání povolení k pobytu, byla dle správního orgánu I. stupně potvrzena zásadními rozpory ve výpovědích manželů. V prvním výslechu žalobkyně uvedla, že pracuje jako administrativní pracovnice, zatímco žalobce vypověděl, že žalobkyně pracuje jako manažerka. Při druhém výslechu již shodně uváděli, že pracuje jako manažerka. Manžel žalobkyně uvedl správně datum narození žalobkyně pouze v prvním výslechu, podruhé již nikoliv. Dále žalobkyně uvedla, že její manžel studoval v Rožmitále, zatímco žalobce uvedl, že studoval v Příbrami. Manžel žalobkyně neví, kdy jeho manželka přicestovala na území České republiky a jaký je její pobytový status. Dále byl mezi výpověďmi manželů rozpor, pokud jde o dobu, od které společně bydlí na adrese B., P.; poprvé oba shodně vypověděli, že zde bydlí od května 2012, avšak podruhé manžel žalobkyně uvedl květen roku 2011. Dále manžel žalobkyně uvedl, že v původním bytě, kde ji navštěvoval, bydlela s jednou kamarádkou, zatímco ona uvedla, že zde bydlela se dvěma kamarádkami; tuto výpověď však manžel žalobkyně v druhém výslechu změnil. Manžel žalobkyně navíc uvedl, že se ženit původně nechtěl a nechal se k tomu přesvědčit žalobkyni a svými přáteli.

Žalobkyně a její manžel též uváděli rozporuplné údaje o tom, jaké doklady potřebovali k uzavření manželství a kdo tyto doklady odnesl na úřad. Při prvním výslechu oba manželé shodně uvedli jména svědků, které měli na svatbě, avšak při druhém výslechu měl manžel žalobkyně tato jména napsaná na papíru, jehož kopie je součástí protokolu z výslechu. Tím bylo prokázáno, že manžel žalobkyně informace, na které je tážán, nezná; další papír se jmény dalších osob, které byly na svatbě, již odmítl úřednicím provádějícím výslech vydat. Manželé se neshodli ani v otázce, kdo je oddával. Zatímco žalobce uvedl, že se jednalo o staršího vousatého muže, žalobkyně tvrdila, že byli oddáváni ženou. Manželé se dále neshodli v odůvodnění, proč nemají domácí zvíře; dle žalobkyně je tomu tak proto, že by zvíře bylo celý den samo doma, dle jejího manžela s živými zvířaty nesouhlasí majitelka bytu. Žalobkyně a její manžel v prvním výslechu (červen 2012) shodně uvedli, že manžel pracuje v M., avšak zatímco žalobkyně tvrdila, že nepracuje o víkendy nikdy, její manžel uvedl, že zřídka pracuje v sobotu. V druhém výslechu však oba uvedli, že již od ledna, respektive února 2012 v M. nepracuje; žalobkyně neví, od kdy přesně nepracuje, její manžel uvedl, že jí tuto informaci nesdělil. Pokud jde o způsob, jakým se podíleli na chodu domácnosti, uvedla žalobkyně, že vše platí ona, zatímco její manžel uvedl, že on platí poplatky, avšak odmítl uvést, jaké. Dále žalobkyně uvedla, že při pobytové kontrole dne 7.6.2012 zřejmě policejní hlídka špatně pochopila její sdělení, neboť manžel se v zahraničí nenacházel. Manžel žalobkyně naopak uvedl, že pokud jeho manželka sdělila, že v zahraničí byl, pak tam byl, ale

neuvěde, kde přesně. Žalobkyně uvedla, že spolu s manželem znají pana I. S.; její manžel vypověděl, že osobu tohoto jména nezná. K dotazům, jak žalobkyně a její manžel trávili předchozí dny, žalobkyně podrobně vypovídala, avšak žalobce se vyjadřoval jen stroze s tím, že správní orgán nemusí vědět všechno.

Správní orgán I. stupně na základě výše uvedeného dospěl k závěru, že žalobkyně a její manžel ve svých výpovědích lhali. To je potvrzeno skutečností, že manžel žalobkyně měl u sebe papírky se jmény osob, které byly na jeho svatbě. Dále z výpovědi manžela žalobkyně plyne, že se ženit nechtěl, a jeho chování při výslechu dne 10.10.2012, kdy nechtěl na některé otázky odpovídat, správní orgán I. stupně utvrdilo v závěru, že manželství nebylo uzavřeno z lásky, ale pouze za účelem zajištění pobytového oprávnění pro žalobkyni. Jelikož se tedy jednalo o účelové manželství, nemůže být zamítnutím žádosti žalobkyně o povolení k přechodnému pobytu nepřiměřeně zasaženo do jejího soukromého a rodinného života. Správní orgán I. stupně totiž neshledal, že by manželství žalobkyně bylo prokazatelně funkční.

Žalobkyně proti prvostupňovému rozhodnutí brojila odvoláním, kde především tvrdila, že rozpory v její výpovědi a výpovědi jejího manžela nebyly takového charakteru, aby osvědčovaly účelovost jejich manželství. K odvolání přiložila několik čestných prohlášení osob sobě blízkých, které měly prokazovat reálnost jejího manželství. Dále žalobkyně doložila řadu fotografií zachycujících ji a jejího manžela při společných aktivitách.

Žalovaný napadeným rozhodnutím odvolání zamítl. Odkázal mimo jiné na sdělení Evropské komise ze dne 2.7.2009, podle něhož je při posuzování existence účelového sňatku třeba přihlížet též k tomu, že se manželský pár neshoduje, pokud jde o jejich osobní údaje, o okolnosti jejich prvního setkání nebo důležité osobní informace, které se jich týkají. Žalobkyni a jejímu manželovi byly kladeny otázky, na něž by osoby v běžném partnerském páru měly znát odpověď. Rozdíly v odpovědích na tyto otázky však byly zcela zásadní, manželé se rozešli zejména ve tvrzení, kdy začali společně žít, zda žalobkyně navštěvovala svého manžela v zaměstnání, kdo je oddával a kdo financuje domácnost. Žalovaný se tedy ztotožnil se závěrem správního orgánu I. stupně, že manželství bylo uzavřeno účelově.

V řízení před soudem vystupoval manžel žalobkyně původně jako druhý žalobce. Jeho žalobu soud usnesením ze dne 15.5.2014, č. j. 10 A 222/2013-46, odmítl. Jak plyne z rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 22.3.2016, č. j. 5 As 244/2015-34, manžel cizince, jehož žádost o pobytové oprávnění byla zamítnuta, není oprávněn podat proti zamítavému rozhodnutí žalobu, je však osobou zúčastněnou na řízení ve smyslu § 34 s. ř. s. Proto soud jednal s manželem žalobkyně, poté, co jeho žalobu odmítl, jako se zúčastněnou osobou. Soud jej již nevyzýval, aby sdělil, zda práva zúčastněné osoby uplatňuje, a nezasílal mu žalobu k vyjádření, neboť takový postup by byl za daných okolností nadbytečný.

Městský soud v Praze napadené rozhodnutí v souladu s § 75 odst. 2 s. ř. s. přezkoumal v rozsahu žalobních bodů, přičemž podle § 75 odst. 1 s. ř. s. vycházel ze skutkového a právního stavu, který zde byl v době rozhodování správního orgánu. Soud rozhodoval podle § 51 odst. 1 s. ř. s. bez nařízení ústního jednání, neboť žalobkyně s tímto postupem výslovně souhlasila a žalovaný po poučení nevyjádřil nesouhlas.

Nejprve je třeba uvést, že žalobní tvrzení jsou formulována jen velice obecně. Žalobní body nejsou sice natolik nesrozumitelné, aby se jimi nebylo možné vůbec zabývat, soud je však posoudil jen v té míře obecnosti, ve které byly uplatněny. Jak uvádí Nejvyšší správní soud, žalobní bod *„je projednání způsobily v té míře obecnosti, v níž je formulován,*

a případně - v mezích této formulace - v průběhu řízení dále doplněn. K tomu je ale třeba dodat, že míra precizace žalobních bodů do značné míry určuje i to, jaké právní ochrany se žalobci u soudu dostane. Čím je žalobní bod - byť i vyhovující - obecnější, tím obecněji k němu může správní soud přistoupit a posuzovat jej. Není naprosto na místě, aby soud za žalobce spekulativně domýšlel další argumenty či vybíral z reality skutečnosti, které žalobu podporují. Takovým postupem by přestal být nestranným rozhodčím sporu, ale přebíral by funkci žalobcova advokáta.“ (rozsudek rozšířeného senátu NSS ze dne 24.8.2010, č. j. 4 As 3/2008-78, č. 2162/2011, bod 32). V intencích těchto východisek soud posoudil žalobu.

Žalobkyně v obecné rovině v žalobě tvrdila, že žalovaný nedostatečně zjistil skutkový stav věci, pokud dospěl k závěru, že její manželství bylo uzavřeno jen za účelem získání pobytového oprávnění. Soud zjistil, že žalovaný se při hodnocení skutkového stavu opřel o důkazy shromážděné během řízení, především o výsledky žalobkyně a jejího manžela. Rozpory ve výpovědích manželů, na něž se upozorňuje jak v napadeném rozhodnutí, tak podrobněji v rozhodnutí správního orgánu I. stupně, skutečně odpovídají obsahu protokolů z výslechů. Správní orgán I. stupně se pokusil rozpory z prvního výsledku odstranit při provedení opakovaného výsledku o několik měsíců později, avšak i v druhém případě vznikly mezi výpověďmi manželů rozpory. V obecné rovině nepochybně platí, že pokud se manželé neshodují ohledně svých vzájemných osobních údajů, průběhu dosavadního života a toho, jak společně strávili posledních několik dnů, jedná se o indicii směřující k závěru, že je manželství pobytové účelové. Pokud má žalobkyně za to, že konkrétní rozpory mezi jejími tvrzeními a tvrzeními jejího manžela nesvědčí o pobytové účelovém charakteru jejich manželství, měla v žalobě tyto rozpory specifikovat a uvést k nim své tvrzení o tom, na základě čeho považuje správním orgánem tvrzené rozpory za nedůvodné, resp. nezpůsobilé k přijetí závěru o pobytové účelovosti uzavření manželství. Žalobkyně byla povinna v žalobě uvést konkrétní důvody, které by vedly k popření specifikovaného skutkového zjištění správních orgánů a z toho plynoucích jejich právních úvah, zejména pokud je zastoupena advokátem. V žalobě v tomto směru není uvedeno nic, pouze obecně namítla nedostatečný zjištěný skutkový stav a nesprávné hodnocení právních skutečností správním orgánem. K takto obecně vymezenému žalobnímu bodu lze adekvátně tomu pouze obecně uvést, že správní orgány řádně shromáždily dostatečný počet podkladů k rozhodnutí a na jejich základě dospěly ke skutkovým závěrům, které nelze považovat za zjevně odporující obsahu spisu. Za situace, kdy žalobkyně nesporela konkrétní skutkové a z toho plynoucí právní závěry žalovaného, nebylo úkolem soudu její tvrzení nahrazovat. Žalobkyně nijak nespecifikovala, v čem spočíval tvrzený nezákonný postup správního orgánu I. stupně a tomu odpovídající absence přezkumu žalovaným v odvolacím řízení. Takto obecně vymezený žalobní bod není způsobilý přezkumu soudem dle s.ř.s., neboť z něj není zřejmé, jaké úkony nebo postup správního orgánu měl být v rozporu s určitým ustanovením správního řádu a zákona o pobytu cizinců.

Dále žalobkyně tvrdila, že žalovaný ve věci rozhodl, aniž by jí dal možnost k věci se vyjádřit a podklady doplnit. Podle § 93 odst. 1 správního řádu se v odvolacím řízení obdobně použijí mimo jiné ustanovení hlavy třetí části první správního řádu. Dle § 36 odst. 3 správního řádu musí být účastníkům před rozhodnutím ve věci dána možnost vyjádřit se k podkladům rozhodnutí. Z ustálené judikatury správních soudů však plyne, že na tomto požadavku nelze formalisticky trvat, pokud správní spis nebyl v průběhu řízení doplněn o žádné podklady, s nimiž účastník řízení nebyl již seznámen. Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 26.2.2010, č. j. 8 Afs 21/2009-243 (č. 2073/2010 Sb. NSS), konstatoval, že účelem ustanovení § 36 odst. 3 správního řádu je zajištění faktické možnosti účastníků seznámit se s obsahem celého správního spisu v době, kdy již nebude před vydáním meritorního

rozhodnutí doplněn. V nyní projednávané věci přitom žalovaný vycházel výhradně z podkladů, které byly shromážděny v řízení před správním orgánem I. stupně. K těmto podkladům a jejich hodnocení v prvostupňovém rozhodnutí se žalobkyně vyjádřila v podaném odvolání, a tak by bylo zcela nadbytečné ji vyzývat k opakovanému vyjádření. Jediné nové podklady, které měl žalovaný k dispozici nad rámec důkazů shromážděných v prvostupňovém řízení, doplnila sama žalobkyně spolu s odvoláním; z povahy věci je tedy zřejmé, že s těmito podklady seznámena byla a měla možnost se k nim i vyjádřit. Právo žalobkyně seznámit se s poklady odvolacího rozhodnutí ve smyslu § 36 odst. 3 správního řádu tedy za daných okolností porušeno nebylo. Žalobkyně podala odvolání, byla jí tak známa existence řízení o jejím odvolání, proto jí nic nebránilo navrhnout nové důkazy v souladu se zásadou koncentrace řízení dle § 82 odst. 4 správního řádu, přitom žalobkyně v žalobě neuvádí, jaké nové důkazy hodlala navrhnout.

Konečně se soud zabýval úvahami žalobkyně ohledně smyslu a účelu manželství. Nejprve je nutné uvést, že účel manželství z hlediska právních předpisů upravujících pobyt cizinců je užší než z hlediska soukromoprávního. Žalovaný napadeným rozhodnutím nijak nezpochybnil platnost manželství, které žalobkyně uzavřela se zúčastněnou osobou. Z hlediska soukromého práva není úkolem státu a jeho orgánů, aby prověřovaly, z jakých důvodů se žalobkyně a zúčastněná osoba rozhodly manželství uzavřít, neboť ke vzniku a platnosti manželství postačí, že byla oběma snoubenci za zákonem stanovených podmínek projevena vážná a svobodná vůle do tohoto svazku vstoupit.

Jak vyložil Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 2.10.2013, č. j. 1 As 58/2013-43, veřejné právo nahlíží na manželství autonomně dle svých vlastních norem: „*Nový občanský zákoník ... již konkrétně nevymezuje účel manželství, jak to činí dosud účinný § 1 odst. 2 zákona o rodině: hlavním účelem manželství je založení rodiny a řádná výchova dětí. V rovině soukromého práva tedy dochází k jisté hodnotové změně ve vnímání účelu manželství zákonodárcem, byť je otázka, nakolik bude mít tento posun dopad do právní praxe. Je tím nicméně postaveno najisto, že i manželství uzavřené výlučně s cílem obejít zákon č. 326/1999 Sb. a získat pobytové oprávnění na území České republiky bude z hlediska soukromého práva existující a platné (dle názoru Nejvyššího správního soudu je tomu tak ovšem i v rámci dnešní úpravy). Na takové manželství budou tedy plně aplikovatelné veškeré další normy včetně vzniku společného jmění manželů a podmínek zániku manželství. Z hlediska veřejného – konkrétně cizineckého – práva však k žádné změně nedochází. Jestliže příslušný správní orgán zjistí, že manželství bylo uzavřeno účelově s cílem obejít zákon č. 326/1999 Sb. a získat pobytové oprávnění, bude dán důvod k zamítnutí příslušné žádosti jak za účinnosti zákona o rodině, tak (při nezměněné úpravě zákona č. 326/1999 Sb.) za účinnosti nového občanského zákoníku. Veřejné právo tedy nahlíží na manželství autonomně podle svých norem a není vázáno vymezením či nevymezením jeho účelu normami práva soukromého. Tento vztah je ostatně výslovně inkorporován v § 1 odst. 1 věta druhá nového občanského zákoníku: uplatňování soukromého práva je nezávislé na uplatňování práva veřejného.*“

Výše uvedená úvaha Nejvyššího správního soudu případně reaguje i na hodnotovou argumentaci žalobkyně v této věci. Jak podle zákona o rodině, tak podle občanského zákoníku z roku 2012 je platným i takové manželství, které bylo uzavřeno za účelem obcházení předpisů cizineckého práva. V rámci řízení o udělení pobytového oprávnění je však relevantní otázka, zda se nejedná o manželství uzavřené pouze za tímto účelem. Z ustanovení § 87e odst. 1 písm. c) zákona o pobytu cizinců jednoznačně plyne, že žádost o vydání povolení k přechodnému pobytu ministerstvo zamítne žadateli, který se dopustil obcházení zákona uzavřením účelového manželství. Toto ustanovení je promítnutím čl. 35 směrnice Evropského parlamentu a Rady č. 2004/38/ES, o právu občanů Unie a jejich rodinných

příslušníků svobodně se pohybovat a pobývat na území členských států, z něhož taktéž plyne, že členské státy mohou podnikat kroky k nepřiznání či omezení práv získaných na základě uzavření účelového sňatku. Je tedy zřejmé, že žalovaný postupoval zcela v mezích svých pravomocí, pokud zjišťoval, zda manželství uzavřené žalobkyní není účelové. Zamítnutí žádosti žalobkyně o povolení k dlouhodobému pobytu je pak zákonným důsledkem zjištění, že její manželství účelově uzavřeno bylo. Jelikož se toto skutkové zjištění nepodařilo žalobkyni účinně zpochybnit, nezbývá než uzavřít, že napadené rozhodnutí bylo vydáno v souladu se zákonem.

Jak plyne z výše uvedeného, žádný z uplatněných žalobních bodů nebyl důvodný, a proto soud žalobu podle § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl.

Druhý výrok se opírá o ustanovení § 60 odst. 1 s. ř. s., neboť žalobkyně nebyla v řízení úspěšná a žalovanému žádné náklady nevznikly.

Třetí výrok vyplývá z ustanovení § 60 odst. 5 s. ř. s., dle něž má osoba zúčastněná na řízení právo jen na náhradu nákladů, které jí vznikly v souvislosti s plněním povinnosti, kterou jí soud uložil. Soud zúčastněné osobě během tohoto řízení žádnou povinnost neuložil, a tedy jí žádné náklady vzniknout nemohly.

P o u ě n í : Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Případně-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Praze dne 7. října 2016

JUDr. Ing. Viera Horčicová, v.r.
předsedkyně senátu

Za správnost vyhotovení: Lucie Horáková